

ת"פ 75296/01/19 - קובי משה סניץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 75296-01-19 מדינת ישראל נ' סניץ ואח'
תיק חיצוני: 318378/2017

לפני	כבוד השופט איתן כהן
המבקש	קובי משה סניץ
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה כללי

1. לפניי בקשה לפסיקת הוצאות הגנה מכוח סעיף 80(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") בעקבות זיכוי של המבקש מכתב האישום שהוגש נגדו.

2. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובות לה, הגעתי לכלל מסקנה שדין הבקשה להתקבל.

רקע

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום שבו יוחסה לו הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 19.07.2017 בשעה 18:00 או בסמוך לכך התקיימה הפגנה על ציר 60 סמוך לקבר רחל. במהלך ההפגנה החלו מתפרעים שזהותם אינה ידועה, ליידות אבנים ובקבוקי תבערה לכיוון מתחם קבר רחל תוך שהמון המתפרעים מתקרב לכיוון המתחם. בהמשך לכך, הכריזו המג"ד שחר יצחקי, השוטר דין דן קדושים והקצין לאונרד שוורץ, על פינוי ההפגנה לאחר שחשו בסכנה המתקרבת. משהמשיכו המתפרעים במעשיהם, השתמשו השוטרים באמצעי אל-הרג לצורך פינויים מהמקום. בשלב זה, בעמדו בתווך בין המתפרעים לשוטרים, הכשיל המבקש את השוטרים בכך שנעמד במרכז הכביש ומנע בגופו מג'יפ משטרה להתקדם לעבר המתפרעים, תוך שהתנגד לפינויו בידי השוטרים ותוך שדחף את השוטר יצחקי.

4. בהכרעת דין מיום 13.04.2021 זוכה המבקש מחמת הספק לאחר שגרסתו נמצאה מהימנה ולאחר שלא היה די בגרסאות השוטרים להרשעתו.

טיעוני הצדדים

5. ביום 26.05.2021 הגיש המבקש בקשה לפסיקת הוצאות הגנה לפי סעיף 80 לחוק העונשין. לטענת המבקש, כתב האישום הוגש ללא שהיה יסוד לאשמה. המבקש הפנה לנימוקים כדלקמן:

תיק החקירה נגד חשוד אחר, שרקאווי, אשר נעצר יחד עם המבקש - נסגר מעילה של חוסר ראיות מספיקות;

בהכרעת הדין נקבע שארבעה מבין חמשת השוטרים שנכחו בזירה לא העידו שהמבקש חסם את הכביש ובאשר לעד החמישי, הקצין לאונרד שוורץ, נקבע שבגרסתו נתגלו סתירות ופגמים ועל כן היה קושי להתבסס על גרסתו;

החקירה נוהלה באופן רשלני ומגמתי תוך פגיעה בזכותו של המבקש להליך הוגן;

בחקירה נחשפו מחדלים שונים.

עוד נטען בבקשה שעקב כלל הנסיבות האופפות את התיק בכל שלביו, ישנן נסיבות אחרות אשר מצדיקות לפצות את המבקש. בהקשר זה הפנה המבקש לאלה:

אפלייתו של המבקש מול שרקאווי;

ההחלטה על מעצר המבקש עוד טרם נחקר;

והפגיעה שנגרמה לחופש הביטוי במסגרת הפגנה.

6. ביום 06.07.2021 הגישה המשיבה את תגובתה, שבה התנגדה לבקשה תוך שטענה שהמבקש אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה כמזכים בפיצוי על פי סעיף 80 לחוק העונשין. בהתייחס לתשתית הראייתית שהייתה מונחת לפני התובע עובר להגשת כתב האישום, טענה שזו הצדיקה את הגשתו על פי המבחנים המקובלים בפסיקה. עוד טענה שהנאשם בחר שלא לשתף פעולה בחקירתו והכביד בכך על עבודת החוקרים. בהתייחס לסגירת התיק נגד שרקאווי טענה שהתביעה הצבאית היא שסגרה את תיקו מעילה של חוסר ראיות מספיקות וזאת לאחר שכבר הוגש כתב האישום נגד המבקש ונשמע חלק הארי של העדויות במשפטו. בתגובה משלימה הבהירה המשיבה שהמבקש לא היה עצור מעבר לזמן חקירתו וכי בבקשה לא ננקב סכום הוצאות ההגנה או סכום הנזק שנגרם לו בשל ניהול ההליך.

דין והכרעה

7. לאחר שהצבתי לנגד עיניי את המבחנים שגובשו בפסיקה, הגעתי לכלל מסקנה שאין הצדקה לפצות את המבקש על פי העילה שעניינה "לא היה יסוד להאשמה". ברם שונים הם פני הדברים בנוגע לעילה שעניינה: "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" שבהתייחס אליה מצאתי שישנה הצדקה לפצות את המבקש.

רקע נורמטיבי

8. סעיף 80(א) לחוק העונשין שכותרתו "הוצאות ההגנה מאוצר המדינה", מונה שתי עילות שבהתקיימותן, יחד או לחוד, רשאי בית המשפט לפצות נאשם על הוצאות הגנתו, בין אם זוכה ובין אם בוטל כתב האישום שהוגש נגדו לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ. העילה הראשונה עניינה בכך שלא היה יסוד להאשמת הנאשם; העילה השנייה, עניינה בהתקיימותן של נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי.

9. בהלכה הפסוקה נקבע שגם כאשר מתקיימת אחת מעילות אלה, אין פירוש הדבר שהנאשם זכאי לפיצוי אוטומטי שכן הסעיף נוקט לשון "רשאי בית המשפט" - רשאי ולא חייב. רוצה לומר, נתון הדבר לשיקול דעתו של בית המשפט, בהתאם לכללים ולמבחנים שהותוו בפסיקה.

10. אשר לעילה הראשונה שעניינה "לא היה יסוד להאשמה", נקבע שיש לבחון אותה במבחנים של סבירות: מבחן "התובע הסביר" ו"הסיכוי הסביר להרשעה" (ע"פ 4466/98 **דבש נגד מדינת ישראל** (22.01.2002) (להלן: "**פרשת דבש**")). על פי מבחן הסבירות, על בית המשפט לבחון במבחנים אובייקטיביים האם לנוכח התשתית הראייתית שהייתה מונחת לפני התביעה עובר להחלטה על הגשת כתב אישום, היה תובע סביר וזהיר מגיע למסקנה שיש מקום להגיש כתב אישום. ובלשון פסק הדין (כב' השופט מ' חשין) נאמרו הדברים כך:

"[...] במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו... ואילו אם התביעה נהגה שלא בסבירות ושלא בזהירות ראויה, תישא המדינה בהוצאותיו של הנאשם ותיאלץ לפצותו על מעצרו ועל מאסרו".

11. עוד נפסק בהקשר זה, שכדי שתתגבש עילה של היעדר יסוד לאשמה, יש צורך להוכיח שמדובר במצבים חריגים של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית וכולטת (ע"פ 5097/10 **בוגנים נגד מדינת ישראל** (15.01.2013)).

12. אשר לעילה השנייה, שעניינה קיומן של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". בע"פ 7235/16 **כהן נגד מדינת ישראל** (11.02.2018) סוכמה ההלכה בנושא, כך:

"[...] אשר לעילת הזכאות לפיצוי המעוגנת ב"נסיבות אחרות המצדיקות זאת", עילה זו מנוסחת באופן רחב ומאפשרת גמישות באשר למגוון הנסיבות אשר יכול שתבואנה בגדרה. הביטוי עמום ונאמר כי ראוי כי כך יישאר, על מנת לאפשר לבית המשפט שיקול דעת שאיננו תחום ברשימה סגורה של מקרים (ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481 (1997)). עם זאת, נקבעו קווים מנחים וקטגוריות כלליות גם באשר להיקפה של עילה זו, אשר מתפרשת על פני שלושה סוגים של עניינים: (1) נסיבות הנוגעות להליך המשפטי עצמו; (2) טיב זיכוי של הנאשם; (3) נסיבות אישיות של הנאשם שזוכה - כגון פגיעה בבריאותו, בשמו הטוב, במשפחתו וכדומה (ע"פ

4492/01 עשור נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(3) 734 (2003); עניין דבש, בעמ' 118; עניין מנצור, בעמ' 448). לצד קטגוריות אלו התפתחו בפסיקה מבחני-משנה, ביניהם: "התנהגות המשטרה והתביעה (באופן זדוני או רשלני); התנהגות הנאשם בחקירתו או במהלך משפט (כגון נאשם ששיקר או שמר על זכות השתיקה); סוג העבירה והעונש לו הנאשם היה צפוי אלמלא זיכוי" (ע"פ 1442/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.2.2013), פסקה 6 לחוות דעתו של השופט י' עמית)".

13. השאלה הטעונה אפוא הכרעה היא האם חלה על המקרה שלפניי אחת משתי העילות דלעיל.

מן הכלל אל הפרט

14. יישום מבחנים אלה על המקרה שלפניי מעלה כאמור שאין הצדקה לפצות את המבקש על פי העילה הראשונה ומנגד מוצדק יהיה לפצותו על פי העילה השנייה.

15. אשר לעילה הראשונה שעניינה "לא היה יסוד להאשמה" מצאתי שהתשתית הראייתית שהונחה לפני התובע עובר להגשת כתב האישום הצדיקה את הגשתו, למרות שניתן היה לשלוח את התיק להשלמות חקירה בנוגע למספר עניינים טרם קבלת החלטה סופית בעניין.

16. אסקור את הראיות העיקריות שהובאו במשפט להוכחת העבירה המיוחסת למבקש תוך התייחסות למה שהיה ידוע בנוגע לשלב שלפני הגשת כתב האישום שהוא השלב שעומד לבחינה.

א. השוטר דין קדושים, סמל מחלקה, נקב בדוח הפעולה בשמות שלושה עצורים ובהם הנאשם. אולם לא רשם בדוח ולא זכר בעדותו מי מהם הוא זה שהפריע לו (הכרעת הדין עמ' 3, 4, 12).

ב. הקצין ליאונרד שוורץ כתב בדוח הפעולה (ת/1) שהבחין במבקש כשהוא עומד מול ג'יפ הקרקל, ביקש ממנו שיזוז כי הוא מפריע והנ"ל השתולל ודחף. בעקבות זאת, תפס בו ומשך אותו לתוך מתחם הקבר ועדכן אותו אודות סיבת מעצרו.

בדוח המעצר כתב שהמבקש הסית את הקהל במקום, הכשיל את השוטרים בכך שלא רצה לפנות את הכביש לטובת רכב משטרה, סירב לעיכוב והתנגד למעצר (הכרעת הדין עמ' 6).

בהודעתו (ת/2) מסר שהמבקש עמד ליד הקרקל וניסה להפריע לנסיעתו, וציין שראה את המבקש דוחף את המג"ד יצחקי ועל כן הודיע לו על מעצרו (הכרעת הדין עמ' 6, 12).

ג. המג"ד שחר יצחקי העיד בבית המשפט מטעם התביעה אולם לא הוגשו דוח שכתב או הודעה שמסר, כך שניתן להניח שדבריו בעדותו משקפים את דבריו בחקירה.

ד. רס"מ האני אבו ריש העיד כעד תביעה ודוח הפעולה שכתב (ת/7) הוגש חלף חקירתו הראשית. בדוח ציין שתפקידו באירוע היה מפעיל ונום. בדוח תיאר את ההפגנה, את הפרות הסדר שהיו במהלכה ואת ניסיונות המשטרה לפזר את המתפרעים באמצעי אל-הרג. עם חזרתו מאזור ההפגנה לכיוון הכוח המשטרתי הבחין במעצר של 3 חשודים שהפריעו לשוטרים ולא צייתו להוראותיהם ובהם המבקש.

ה. ג'רסי דבס, שוטר לשעבר, העיד בבית המשפט אולם לא הוגשו דוח שכתב או הודעה שמסר כך שיש להניח שדבריו בעדותו משקפים את שמסר בחקירה. בעדותו סיפר על ההפגנה ועל מאפייני הפרות הסדר שהיו בה. עוד סיפר שהמג"ד יצחקי הנחה לעצור מפגינים שהפריעו לשוטרים והמג"ד עצמו הוא שעצר את המבקש תוך שהבהיר שלא ראה את המעצר. העיד שמפגינים הפריעו לשוטרים להשליט סדר וחסמו את הג'יפ המשטרתי אולם לא זכר שהיו עצורים נוספים ומה אירע במדויק.

ו. הודעת המבקש שבה שתק באופן חלקי (ת/4).

17. זיכוי של המבקש התבסס על שילוב שבין האמון שרחשתי לגרסתו, להיעדר תשתית מספיקה להרשעה בעדויות השוטרים. יש להבהיר שחלק מהנימוקים מבוססים על התפתחויות שנחשפו רק במהלך ניהול המשפט ולא היו ידועים קודם לכן למשיבה.

אביא את תמצית נימוקי הזיכוי:

א. האמון שניתן בגרסת המבקש; גרסת המבקש על החיזוקים שנמצאו לה, נמצאה מהימנה. המבקש העיד שבעקבות מעצרו של שרקאווי הוא ניגש לבדוק את הסיבה למעצר, שאל את השוטרים מדוע עצרו אותו, ביקש מהם שיניחו לו, ואז נעצר בעצמו. הגרסה עוררה ספק במובן זה שיתכן שהשוטרים סברו בטעות שהמבקש הגיע למקום כדי לסייע בחסימת הקרקל. גרסתו של המבקש לא הייתה ידועה קודם לכן למשיבה שכן המבקש שתק בחקירתו. רחשתי אמון לגרסת המבקש אף על פי שהייתה כבושה לאחר ששתק באופן חלקי בחקירתו, וזאת כיוון שסיפק הסבר מניח את הדעת לשתיקתו. הסבר זה נגע להליך בלתי תקין שננקט נגדו בתחנה עת נחתמה האסמכתא לכליאתו עוד טרם שנחקר באופן שקיפח את זכותו להליך הוגן והצביע לכאורה על תוצאה שנקבעה מראש. יש לציין שהמבקש התריע על עניין זה בזמן אמת תוך כדי חקירתו (ראו ת/3, ת/4).

ב. תיאורים בלתי מובחנים מצד שלושה שוטרים; השוטרים קדושים, אבו ריש ודבס לא מסרו תיאורים מובחנים בנוגע לכל אחד מהעצורים. כך שלא ניתן היה להסתמך על גרסתם כשהיא עומדת בפני עצמה ולקבוע על פיה ממצאים מובהקים.

ג. תיאורים חלקיים בלתי מובחנים ובלתי מפורטים מצד המג"ד יצחקי שהתקשה לזכור מה עשה כל אחד מהעצורים ובאיזה אופן חסם את תנועת הג'יפ. כך גם לא זכר את סדר הדברים - מי חסם ראשון,

מי נעצר ראשון וכיו"ב, אולם זכר ששלושתם חסמו את הרכב ונעצרו תוך שימוש בכוח. על כן גם על סמך עדותו לא ניתן היה לקבוע ממצאים חד משמעיים.

ד. פגמים בגרסת הקצין שוורץ שהיה עד התביעה העיקרי, לא אפשרו להסתמך עליה לצורך קביעת ממצאים כדלקמן:

1. חוסר בהירות בנוגע למעשיהם של העצורים - האם פעלו ביחד או לחוד; מעדותו השתמע תחילה ששלושת העצורים פעלו יחדיו, בהמשך עדותו הבהיר שהעצורים עמדו מול הקרקל אחד אחרי השני ולא ביחד, ומעבר לכך לא זכר פרטים נוספים דהיינו באיזה אופן חסם כל אחד מהם ומה היה סדר הדברים. בדוח הפעולה (1/ת) ובהודעה (2/ת) מסר שהעצורים חסמו את הג'יפ אחד אחרי השני ובהתאם לכך גם נעצרו זה אחר זה.

2. דחיפת המג"ד; בהודעתו (2/ת) טען שראה את המבקש דוחף את המג"ד יצחקי. דא עקא שיצחקי עצמו לא העיד שהמבקש דחף אותו.

3. ייחוס הסתה של המפגינים למבקש; בדוח המעצר כתב הקצין שוורץ שהמבקש הסית את הקהל במקום ההפגנה, טענה שלא העלה בעדותו, לא העלה בדוח הפעולה, ולא העלה בהודעתו.

4. הימנעות מדיווח על שימוש בכוח; הן בדוח הפעולה (1/ת) והן בהודעתו (2/ת) ציין הקצין שוורץ שלא השתמש בכוח נגד העצורים. טענה זו סותרת את גרסת המג"ד יצחקי שמסר שנעשה שימוש בכוח, וסותר את התמונה שהוגשה מטעם ההגנה (4/נ) שבה נראה בבירור כיצד המבקש מובל בידי שוטרים שמעקמים את ידו לאחור. בהקשר זה יש להבהיר שהקצין שוורץ אישר בעדותו שהוא היה בין האנשים שתפסו את העצורים (פרוטוקול עמ' 21).

5. חתימה על אסמכתא לכליאה טרם חקירת המבקש; בחקירתו הנגדית לא הכחיש הקצין שוורץ שחתם על אסמכתא לכליאת המבקש בשעה 01:07, בעוד שחקירתו של המבקש החלה בשעה 01:27. דהיינו האסמכתא נחתמה עוד טרם ניתנה למבקש ההזדמנות למסור את גרסתו ובטרם ראיין אותו.

6. מכאן שבהקשר למבקש, היה קושי ממשי להתבסס על גרסתו של הקצין שוורץ. עם זאת חלק מהנימוקים הם פרי של התפתחויות שחלו במהלך ניהול המשפט ולא היו ידועים למשיבה קודם לכן.

18. אשר לסגירת התיק נגד שרקאווי, כאמור נסגר התיק בתביעה הצבאית מעילה של חוסר ראיות מספיקות. התיק נסגר ביום 18.10.2020 דהיינו בשלב שלאחר הגשת כתב אישום נגד המבקש ולאחר שנשמעו חלק מהעדויות במשפטו. כידוע נהנית התביעה מחזקת התקינות המנהלית וחזקת המיומנות המקצועית אשר ניתנות לסתירה. מסיבה זו, ככלל, נמנעים בתי המשפט לרבות בית המשפט העליון להתערב בשיקולי התביעה בנוגע להחלטה על הגשת כתב אישום או הימנעות מהגשתו. בעניין שרקאווי, על פני הדברים, קיימות ראיות דומות לאלה שהובאו בעניין המבקש, זאת בהנחה שבית המשפט נחשף לכלל הראיות שבתיק ואין ראיות נוספות ספציפיות בעניינו של שרקאווי. ברם הנימוקים להחלטת התביעה הצבאית לא הובאו

וממילא גם לא נבחנו, כך שלא אוכל להידרש לעניין זה. יש להבהיר שזיכויו של המבקש לא הסתמך על אפלייתו בהשוואה לשרקאווי.

19. מכל האמור לעיל עולה שהמשקל המצרפי של גרסאות השוטרים בצירוף לחיזוק שנמצא בשתיקתו החלקית של המבקש בחקירה, מאפשר לקבוע שהחלטה על הגשת כתב אישום לא הייתה נטולת יסוד.

20. עם זאת, אעיר שהיה מקום שהתובע ידרוש השלמת חקירה טרם ההחלטה על הגשת כתב אישום בעניינים שלהלן:

חקירת המג"ד יצחקי אודות דחיפתו לכאורה עובדה שנכללה בכתב האישום והתבססה על גרסתו של הקצין שוורץ בלבד, בעוד שהמג"ד יצחקי עצמו לא מסר זאת. בהקשר לכך יש לתהות כיצד ניתן היה לקבל החלטה מושכלת בעניין הכללת עובדה מסוג זה בכתב האישום, בלי שהאדם שבו מדובר יישאל על כך וימסור את גרסתו.

חקירה משלימה של השוטר דין קדושים שהיה בתוך הקרקל בשאלה מי מהעצורים היה זה שהפריע לו.

חקירה משלימה של הקצין שוורץ בנוגע לאופן החסימה של הקרקל מצד כל אחד מהעצורים, בנוגע לסדר ההתרחשויות, בנוגע להסתה וכיצד היא באה לידי ביטוי, ובנוגע לנושא השימוש בכוח.

חקירה משלימה של יתר השוטרים בשאלת חלקו של כל אחד מהעצורים ומה היה סדר ההתרחשויות.

21. מסיבות אלה ההחלטה על הגשת כתב האישום בהסתמך על התשתית הראייתית אשר נחשפה בבית המשפט, נגועה ברשלנות מסוימת ומצויה ברף מקצועי נמוך. עם זאת אין המדובר בהחלטה המונעת מזדון, חוסר תום לב, או כזו שבבסיסה עומדת רשלנות חמורה או שהיא חסרת סבירות באופן מהותי ובולט אשר מצדיק פיצוי על פי העילה הראשונה.

22. לאור כל האמור, לא מצאתי שיש הצדקה לפיצוי המבקש על פי העילה שעניינה - "לא היה יסוד להאשמה".

23. אשר לעילה שעניינה "נסיבות אחרות שמצדיקות זאת", מצאתי שיש לפצות את הנאשם בשל פעולות בלתי תקינות שעשתה המשטרה בזירת האירוע ובמהלך חקירתו של המבקש כמפורט להלן:

א. השימוש בכוח נגד המבקש בדרך של הובלתו תוך כיפוף ידו לאחור בלי שהייתה לכך הצדקה וזאת בעקבות הקביעות בהכרעת הדין שלפיהן המבקש לא חסם את תנועת הקרקל, לא נקט באלימות, ולא התנגד למעצרו.

ב. חתימת קצין על אסמכתא לכליאה טרם חקירתו של המבקש וטרם רואיין; ההליך הבלתי תקין שננקט נגד המבקש בתחנת המשטרה עת חתם הקצין שוורץ על אסמכתא לכליאה לפני חקירתו של המבקש

ולפני הריאיון שנערך עמו, מעלה חשש שההחלטה אודות מעצרו התקבלה מראש וההליכים שנועדו לבחון את נחיצות המעצר, היו מעושים, מגמתיים וננקטו למראית עין בלבד. עם זאת בסופו של יום על פי הבהרתה של התביעה בתגובתה המשלימה, היה המבקש עצור למשך זמן חקירתו בלבד ושחרר לאחריה ולא למשך כל הלילה כפי שנטען בבקשה, כך שמדובר על מעצר קצר וחשש שלא התממש.

ג. החשדתו של המבקש ביידי אבנים והשלכת בקבוקים לעבר השוטרים בלי שהיה בסיס לחשדות אלה בחומר החקירה (ראו ת/4). הדעת נותנת שחקירת חשוד במשטרה ובפרט חקירה תחת אזהרה, הליך שעשוי לחרוץ את גורלו, נעשית באופן סדור, מקצועי, הגון, בלתי שרירותי, תוך הקפדה על הוראות החוק והפסיקה, ותוך התבססות על חומר חקירה אשר מגבש חשד סביר שהחשוד עבר את העבירה שעליה הוא נחקר. והנה מתברר שישנן גם חקירות אחרות, חקירות שבהן מוטחות בנחקר האשמות חמורות, מן היקב ומן הגורן, כמיטב דמיונו של החוקר, ללא קיומה של תשתית ראייתית ממשית התומכת בהן. למרבה התדהמה, כך מצאתי שהיה במקרה שלפניי. פרקטיקה פסולה זו מעבר להיותה בלתי מקצועית, בלתי הגונה, ומגמתית, פוגעת גם בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה ובטוהר פעולותיה. למרות שניתן היה להרחיב יותר בסוגיה זו ולעמוד על משמעויותיה החמורות והשלכותיה החברתיות והאחרות, אסתפק בהערות אלה.

טרם סיום

24. אף שאין חולק על זכותו של המבקש למחות ולהפגין, ואף שהמבקש לא נכלל בקבוצת המתפרעים האלימים שיידו אבנים והשליכו בקבוקי תבערה לעבר השוטרים, טוב יעשה המבקש אם ידיר את רגליו משהות בזירות הפגנה אלימות מסוג זה, ואידך זיל גמור.

סוף דבר

25. כאמור, החלטתי שיש לפצות את המבקש על פי העילה השנייה שעניינה "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".
26. כיוון שהמבקש לא הציג ראיות בנוגע להוצאות הגנתו ואף לא נקב בסכום כלשהו בבקשתו, אקבע את גובה הפיצוי על דרך האומדן תוך התחשבות בהיקפו של התיק, כמות הדיונים שהתקיימו בו, וההליכים המקדמיים והיקפם.
27. לאחר שנתתי דעתי לנסיבות כולן ובפרט בהתחשב בטיב הפעולות הבלתי תקינות שבהן נקטה המשטרה והשפעתן על המבקש אשר לא התרשמתי שהייתה ממושכת, משמעותית ומכרעת, ובהתחשב במבחנים המקובלים בפסיקה, **הגעתי לכלל מסקנה שסכום הפיצוי צריך לעמוד על סך 5,000 ₪ וכך אני קובע.**

מזכירות בית המשפט תעביר את ההחלטה לידיעת הצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ד אב תשפ"א, 02 אוגוסט 2021, בהעדר
הצדדים.